

Astăzi, Max are o zi plină de ghinioane. Mai întâi a constatat că puloverul lui preferat este la spălat. Apoi, în drum spre grădiniță l-a prins ploaia, iar acum a observat că turnul pe care l-a construit nu arată așa de bine precum și-a dorit. Turnul lui Ben este mult mai frumos. Atunci când Ben a început să râdă de el, Max s-a înfuriat de-a binelea.

— Încetează cu râsul, Ben!

Dar Ben râde în continuare. Atunci Max se enervează și mai tare. Se înroșește la față și i se face brusc foarte cald.

— Stop! strigă Max. M-am săturat! Încetează cu râsul!

Însă Ben nu se oprește. El continuă să râdă până când Max aproape explodează. Din cauză că este atât de furios, Max îi dărâmă turnul lui Ben.

Cuburile de construit zboară în toate părțile pe podea. Unul dintre ele trece razant pe lângă Paula, cea mai bună prietenă a lui Max.

— Oprește-te, Max! spune domnișoara Rosi, educatoarea. Nu se poate așa!
Cubul aproape a lovit-o pe Paula. Cuburile nu sunt pentru a fi aruncate în toate părțile!

Max este rușinat.

Îi pare cu adevărat rău.

Din cauza sperieturii,

îi trece deodată toată furia.

— Îți cer scuze, Ben! Îți cer scuze, Paula! spune Max.
Și chiar e sincer când spune asta. Nu vrea să fie rănit
cineva din cauza lui.

— Este în regulă, zice Paula. Nu s-a întâmplat nimic!
Rosi stă de vorbă și cu Ben.

— Nu trebuie să râzi de cineva, așa cum nu trebuie
să aruncați cuburile, îi spune educatoarea. Chiar și acest
lucru îi poate răni pe ceilalți.

— Și stop înseamnă stop! spune
domnișoara Rosi. Asta este valabil pentru
noi toți.

Max nu știe cum să-și gestioneze furia. Apoi își amintește că au vorbit despre asta la grădiniță. Imediat, încearcă să facă un desen prin care să scape de furie. Apucă o foaie de hârtie și schițează ceea ce l-a enervat, apoi mototolește hârtia și dă cu ea de perete.

— Ce mai e și asta? îl întreabă nedumerit Felix.

— Acesta este un desen al furiei, îi răspunde Max. Dar încă sunt nervos. Cred că e nevoie să mai fac unul.

Hotărât, mai acoperă încă o foaie cu desene. De data aceasta, o rupe în bucăți miici-miici de tot. În timp ce Felix, tata și mama desenează și ei pe foi, îi apucă deodată râsul. Din fericire, râsul este la fel de contagios ca nervii.

— Nu ești un bebeluș, Max, spune în cele din urmă Felix. Îți cer scuze.

— Se acceptă! răspunde Max.

— Bună, Paula, vrei să te ajut? o întreabă Max.
— La curățenie? Sau să scap de furie? zice Paula și trântește o pernă de pământ, cât de tare poate.

— Super idee! strigă Max și apucă și el o pernă.
Nu e deloc plăcut faptul că Paula e furioasă, se gândește Max. Mai ales că ar fi vrut să se joace cu ea.

Din fericire, nervii Paulei dispar destul de repede odată cu aruncatul pernei. Ea se împacă apoi cu mama ei. Și, constată că a face curățenie împreună cu Max nu e un lucru chiar atât de rău. Mai ales că, după ce termină treaba, se pot juca, se gândește ea.

A doua zi, la grădiniță, domnișoara Rosi le dă copiilor acuarele.

— Ce vreți să pictați? îi întreabă ea.

— Mașini! strigă Lucia.

— O minge de fotbal! spune Paula.

— Sau o înghețată, propune Mona.

— Sau o prostie cu sos, strigă Nico.

Ben râde și, din neatenție, varsă apa. Nico este ud acum. Și furios.

— Fă repede un desen cu furia, îi strigă Max.

Însă Nico preferă să bată cu picioarele în pământ ca să se calmeze.

— Am putea să desenăm sentimente, propune Max în cele din urmă.

— Ce idee grozavă! exclamă domnișoara Rosi. Cum credeți că ar putea să arate sentimentele? Și ce sentimente cunoașteți voi?

